

Francesc Devesa i Jordà*

¿Quina esquerra cal reconstruir?

La dispersió dels nacionalistes en distintes forces —inclòs el PSOE— hauria d'acabar en una convergència dins UPV. Així explica el perill i tanta propaganda de cara a l'assimilació dins IU. El camí del nacionalisme valencià és, però, un altre.

Possiblement, tots estem d'acord en el fet que la UPV tracta de recomençar, d'alguna manera, el camí encetat pel PSV i el PSPV, un objectiu que tots sabíem llarg i feixuc quan vam prestar suport a la idea, però no per això menys atractiu per als qui continuem pensant que el País Valencià necessita més que el masoquisme del «tenim el que ens mereixen» o el sadisme del «pobrets, ¿on van?». Sense arribar a qualificar de miracle els resultats electorals del 22-J, resulta ben evident que les úniques dades objectivament comparables són les de les eleccions generals anteriors. Les xifres són clares, s'han duplicat els vots i, dins de la modèstia encara dels percentatges, hi ha una tendència clara al creixement i la consolidació de l'espai nacionalista. Si cal esperar bons resultats a les properes municipals, cap esperar també bons resultats a les autonòmiques, fet que significaria créixer sobre els 60.000 vots i aspirar al Parlament valencià. L'obtenció d'escons pot ser més o menys fàcil o difícil, però, en tot cas, possible.

De qualsevol manera i tornant als objectius a mig terme, estem en el punt en què el PSPV es va deixar el país: aconseguir que el nacionalisme progressista passe d'una minoria activa a un moviment ampli que compte amb el suport d'un segment important de l'electorat. ¿Quant de temps cal per a això? Probablement, menys del que pensen alguns esperits poc persistents; clar que amb la condició de treballar bé i no perdre el temps discutint pactes electorals amb partits centralistes ni obsessionant-se a traure diputats siga com siga.

«Serem el rent que farà fermentar la massa...», deia un dels defensors de la

teoria de l'entrisme quan es debatia la fusió del PSPV amb el PSOE (avui, la massa, en lloc de fermentar, s'ha tornat estantissa; això sí, continuen tenint el senador més votat del país, fent no sé quina cosa important al cementeri d'elefants dels Senats). Ara, com que som els responsables del fet que un senyor d'un altre partit estatal s'haja quedat sense acta de diputat (¿què passa amb els 20.000 vots del senyor Carrillo, germans?), es tracta que una simple suma de vots ho resolga tot. Sumeu sumeu, maleïts, diu el columnista d'EL TEMPS. Sumeu, sumeu, que el món s'acaba. Però, escolte amic, jo no he vist mai sumar figures i albercocs. Clar que, posats a sumar, podríem fer la gran suma: UPV + IU + PSOE = Majoria Superabsoluta Perpètua, i el país quedaria salvat.

Intentem raonar lògicament. Si estem d'acord que l'objectiu fonamental de la UPV és estructurar a mig terme un moviment de nacionalisme progressista i eco-pacifista, amb una base social consistent, inassimilable per qualsevol estructura centralista, caldrà valorar positivament o negativament tota maniobra o estratègia, segons contribueca o dificulte la marxa cap a tal objectiu. Doncs bé, ¿un eventual pacte amb IU estimularia o entreban-

caria l'esmentat procés? És evident que, al marge dels suposats avantatges, el projecte nacionalista perdria nitidesa enfront del seu potencial electorat i davant la seua militància actual i futura, impeding el creixement d'una força actualment en expansió. D'altra banda, i per molt que s'intente daurar la pindola, suposaria un gran perill d'assimilació, per pura correlació de forces; el pacte electoral, tan puntual com es vulga, amb un partit d'àmbit estatal fortament centralista, encetaria una dinàmica de la qual resultaria difícil eixir o, almenys, fer-ho sense quedar malparats.

Cal reconstruir l'esquerra, diuen. ¿Quina esquerra, però? ¿La valenciana? Ben cert que no. Es tracta de reconstruir l'esquerra estatal a la sucursal del País Valencià (operació que ha començat amb una precipitada coalició, embastada per la cúpula de Madrid sense replantejar, aquest és el fons de la qüestió, cap revisió d'un substrat ideològic i d'unes estructures anquilosades i caduques). Es tracta de reconstruir el PCE, la qual cosa ens pareix molt respectable, però totalment fora de relació amb la UPV. ¿Volem reconstruir l'esquerra del PV? Fem-ho. El primer pas que caldrà fer, però, és la cons-

titució del que avui és IU com una organització d'obediència exclusivament valenciana.

A partir d'aquí es podria començar a parlar. Mentrestant, és imprescindible l'existència d'UPV com a moviment autònom i inconfusible punt de referència per a tots els nacionalistes del país. És evident que no tots els nacionalistes progressistes estan en la UPV. Si així fos, seriem ja, amb tota seguretat, la tan desitjada força parlamentària.

Així les coses, l'únic camí possible és dedicar-se, sense pressa, a bastir l'espai de l'esquerra alternativa valenciana que representa UPV, amb les següents prioritats:

1. Consolidació de la UPV com a moviment clar i diferenciat d'obediència valenciana.

2. Campanya de formació de llistes per a les municipals, base per estimular una forta expansió arreu del país.

3. Debat a fons sobre estratègia, revisant i rectificat totes les actuacions que calga de cara a l'objectiu que la UPV siga coneguda per tot l'espectre electoral, amb tractament específic de determinades àrees (València ciutat, Alacant, comarques castellanoparlants).

4. Elaboració d'un detallat programa de govern alternatiu per al País Valencià.

5. Aprofundiment de la base teòrica amb forta incidència en el discurs eco-pacifista.

6. Penetració en tots els sectors afins del teixit social.

Aquest és el bon camí i no el carreró dels pactes, que pot conduir a una nova frustració de l'esperança del nacionalisme valencià que és avui la UPV. □

* Regidor d'UPV a Oliva